

ความพอใจ

ถ้าเราพอใจแต่ไม่ได้มีความซื่อสัตย์ข้างใน ความพอใจนั้นก็ผิวเผิน และตามมาด้วยความหลอกลวงอีกหลายรูปแบบ ที่ทำให้ชีวิตของเราไม่สามารถก้าวหน้าได้ ความซื่อสัตย์เป็นรากฐานของการเปลี่ยนแปลง บาบ่าจะรอเราเปลี่ยนจนกระทั่งวินาทีสุดท้าย ถ้าหัวใจเราซื่อสัตย์ เราก็จะอยู่กับباب่าตั้งแต่ต้นจนจบ แต่ถ้าเราไม่ซื่อสัตย์ เราจะกระเสือกกระสนคืนรนและอยู่ในความยากลำบาก ในความเป็นจริงทุกคนต้องเจอกับอุปสรรค แต่สิ่งนั้นทำให้เราเรียนรู้เติบโตและก้าวหน้าไป ว่าเราเข้าใจชีวิตแค่ไหน หรือ อิดหนาระอาใจ อยากหนีไป อยากไปทำอะไรที่ผิดกฎเกณฑ์ ถ้าเป็นเช่นนั้น นี่คือการไม่ซื่อสัตย์ในตัวเรา (เรียบเรียงจากบทเรียนของ บราเตอร์ แอนโทนี่)

การใช้จิตใจและสติปัญญา

ถ้าเรามีการเรียนรู้ เป็นนักเรียนที่เชื่อมโยงกับผู้เดียวได้ทั้งจิตใจและสติปัญญา สติปัญญาก็จะกระจ่างชัดและรู้คิด นักเรียนจะมี 2 สิ่งเสมอก็คือความเข้าใจและความรู้สึก ถ้าทั้งสองไม่ได้ไปด้วยกันเท่ากับว่าจิตใจและสติปัญญานั้นไม่ได้ทำงานอย่างสอดคล้อง

ความเข้าใจ หมายถึง การเชื่อมโยงกับตัวตนที่แท้จริงด้วยสติปัญญาของตนตามความรู้ที่باب่าให้ เพื่อจะนำไปย่อยและสามารถทำให้ภายในเข้มแข็ง ความรู้จึงเป็นฐานเพื่อเกิดความเข้าใจ แล้วความรู้สึกจะต้องตามมา

ความรู้สึก เป็นเรื่องของ การเปลี่ยนสันสการ์ เพราะความรู้สึกเกี่ยวข้องกับสันสการ์ที่ลึกล้ำของความรักในหัวใจของเราเอง ถ้าเราเฝ้าแต่จดจำผู้เดียว ความรู้เป็นไปเพื่อเชื่อมโยงกับตนเอง แต่ความรู้สึกเป็นไปด้วยการจดจำผู้เดียว เรามีนิสัยมากมายที่เป็นสิ่งกีดขวาง สร้างภาวะกดดัน ที่บีบบังคับตนเองจนกระทั่งเราไม่สามารถพอใจ หรือมีความสุขได้อย่างแท้จริง

สติปัญญา ใช้เพื่อการตระหนักรู้ หยั่งรู้ เข้าใจ แยกแยะ ตัดสิน เป็นพลังที่จะนำไปสู่การกระทำ แต่ถ้าความมุ่งมั่นไม่มี ก็จะไม่สามารถสร้างพลังงานที่จะก้าวไปสู่ข้างหน้าได้ พลังเกิดจากความมุ่งมั่นที่มาพร้อมกับความเข้าใจ หากบางทีเรารู้คิดแต่ไม่ตั้งใจ ไม่จริงจัง ก็เหมือนไม่มีความกล้าหาญ แล้วเราจะได้รับการช่วยเหลือจากพระเจ้าได้อย่างไร ปัญหาจึงเกิดจากสติปัญญานั้นเอง ที่กลายเป็นสติปัญญาที่ชั่ววูบ เป็นสติปัญญาที่ฉลาดในทางโลก มีเหตุผล ผลใจใคร่ได้ด้วยเหตุผล วิธีการต่างๆ แต่ติดอยู่กับทฤษฎี ไม่ได้เป็นไปในทางปฏิบัติ

เรื่องหัวใจก็เหมือนกัน ถ้าความรู้สึกมาพร้อมกับอารมณ์หรือความอยากปรารถนาที่เป็นไปในทางลบ นี่ก็กลายเป็นการทำลาย (ทำให้เสียหาย สูญเสียสิ่งจะ) เช่น ความรักที่ปะปนกับความผูกพันยึดมั่น จะมีความเป็นเจ้าของครอบครองทางด้านอารมณ์สูง ส่งผลให้ติดอยู่ในอารมณ์ที่มีชั่วเหวี่ยง 2 ขั้ว อารมณ์จะแรงและเหตุผลก็รุนแรง จดจ้องกันไปหมด เพราะฉะนั้นความรู้สึกก็เลยไม่ก้าวหน้า หรือ ถ้าหากเรามีอารมณ์ มีความอยากมากเกี่ยวกับใคร เกี่ยวกับอะไร อยากได้ ต้องเดี๋ยวนี้...ลองคิดดูสิว่าเราจะอยู่ ณ ที่ไหน

เวลานี้ความสัมพันธ์ของเราไม่สามารถคงอยู่อย่างถาวรได้ ก็เพราะขาดความเคารพต่อกันใช่หรือไม่ ทุกวันนี้เราไม่สามารถจะเปลี่ยนแปลงตนเองได้ เพราะสติปัญญาไม่ได้ใช้อย่างถูกต้อง สติปัญญาคิดอย่างนั้น ฉันทู้อย่างนี้ นี่เป็นความหยิ่งยะโสที่ฝังอยู่ภายใน ซึ่งเป็นเรื่องที่ละเอียดมาก แต่ถ้าเราถ่อมตน ทำตัวเหมือนเด็กที่ชอบเรียนรู้อยู่เสมอ คิดว่าอย่างไรก็ยังไม่พอ ต้องรู้มากกว่านี้ เราก็จะสามารถพัฒนาสติปัญญาได้ ถ้าหากใครเป็นคนที่เป็นคนที่ไม่ชอบการเรียนการสอน ไม่ชอบศึกษา ไม่ชอบเข้าใจ ไม่ชอบเข้าห้องเรียน เป็นนักเรียนที่ไม่ดี เขาก็จะไม่สามารถใช้สติปัญญาได้ ซึ่งหมายถึงว่าเขาก็ก้าวถอยหลังออกมา

باباเคยบอกเราให้ “ก้าวออกมา” หมายถึง ให้อุทิศสติปัญญาให้กับبابาด้วยหัวใจของเรา บางทีเราคิดไปแต่ทำไม่ได้ ดังนั้นต้องก้าวออกมาเพื่อที่จะอุทิศสติปัญญาให้กับبابา เราจึงได้เห็นตนเองอย่างชัดเจน บ่อยครั้งที่เรามีนัยสยมงดูหรือเห็นแต่ผู้อื่น ว่าใครเขาผิดปกติตรงไหน ใครทำอะไร เราก็ดิตไปอยู่ตรงนั้น เช่น เมื่อเห็นเขาทำ เราก็มีข้ออ้างที่จะทำบ้าง หรือ คาดหวังว่าคนอื่นจะต้องเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ นี่คือนิสัยที่ติดบอด เวลาที่เราคาดหวังว่าคนอื่นจะต้องเป็นดั่งใจ แต่การสำรวจตนของเราไม่มี ก็เท่ากับชีวิตขาดความถ่อมตน ขาดความซื่อสัตย์ในตนเอง ใช้สติปัญญามากไป ใช้ อีโก้และสติปัญญาตัดสิน วิพากษ์วิจารณ์เห็นความผิดพลาดของผู้อื่นไปหมด ส่วนตนเองไม่เห็นตนเองเลย

หากเรามีความซื่อสัตย์ ก็จะเป็นพื้นฐานของการเปลี่ยนแปลง เพราะว่าเมื่อใดก็ตามที่มีความซื่อสัตย์ ชีวิตจะไม่มีความกลัว เราจะมีค่าขึ้นมาได้อย่างไรเมื่อเรายังมีความกลัวหรือความโกรธ เพราะฉะนั้นความรักของبابาจะช่วยเปิดสติปัญญา ให้เราเข้าใจความรู้ในระดับที่ละเอียดอ่อน และสามารถเปลี่ยนพฤติกรรมของเราให้มีคุณธรรมได้ ดังนั้นในความรักเราจะไว้วางใจแม้กระทั่งกับตนเอง...หากไม่มีความซื่อสัตย์ แม้พระเจ้าจะให้ความรักแก่เรา เราก็คงรู้สึกผิด ความรู้สึกผิดนี้เป็นสิ่งกีดขวางความก้าวหน้าพัฒนา

หากเราต้องการเปลี่ยนทัศนคติของบุคคลใด เราจำเป็นต้องเปลี่ยนทัศนคติของเราก่อน การที่เราจะอยากจะทำประณามใคร แสดงว่าเรานั้นไม่ตั้งใจจะเปลี่ยนแปลง ลองถามตนเองดูสิว่า ทำไมฉันจึงเฝ้าแต่ทำสิ่งนี้มา และแน่นอนเราก็มักจะหาพวกเสมอ อาจไปขอความเห็นใจจากใคร หรือไประบายระเบิดที่ไหน แม้กระทั่งช่องสุ่มกำลังของความอ่อนแอที่ไม่ซื่อสัตย์ของเราเอง คนอาจจะเออออ เห็นด้วยเห็นดีกับเรา แต่สิ่งนี้จะเป็นการรู้สึกผิดด้านอารมณ์ของความสิ้นหวัง ในที่สุดจะลงท้ายด้วยความกลัว

ทั้งหมดนี้เราต้องวิเคราะห์ตนเอง เราต้องตั้งใจว่าก้าวแรกของชีวิตเรา คือ การใช้สติปัญญาไปในทิศทางที่ถูกต้องและก้าวห่างออกมาอยู่ในความนิ่ง เมื่อไรก็ตามที่เราอยู่ในปัญหา แสดงว่าเราไม่ได้อยู่กับตนเองภายใน เราจึงไม่สามารถเอาความรู้ไปใช้เพื่อการจดจำبابาได้ ความรักและความถูกต้องจะต้องมีสมดุลกัน ไม่เช่นนั้นก็จะไปไปในทางสุดขั้ว เราจะรู้สึกว้าว “เราอยากจะทำ...” ซึ่งเป็นอาการไม่ปล่อยวาง เกาะเกี่ยว เกาะกุม วางอำนาจ และต้องการทำให้ทุกอย่างอยู่ในทิศทางที่ตนเองพอใจ ชีวิตราวกับถูกกลืนไปหมดเลย ไม่เป็นตัวของตัวเอง (ขึ้นอยู่กับอิทธิพลภายนอกทั้งหมด) ซึ่งเกิดจากความไม่ระมัดระวังของเราเอง เพราะความที่เราไม่นิ่งอยู่กับตนเองได้จริง เราก็จะปล่อยให้ทุกสิ่งเป็นไปในเงื่อนไขที่เราอยากจะได้อะไรจากใคร เราไม่เป็นกลาง ไม่ละวาง การเป็นกลางและละวางเป็นขั้นตอนของการที่จะเยียวยาตนเอง ถ้าเมื่อไรก็ตาม เราเยียวยาตนเองไม่ได้ นั่นเป็นเพราะเราใช้สติปัญญามากเกินไป หัวใจไม่ทำงาน เพราะฉะนั้นเราต้องใส่ใจในการใช้สติปัญญาของตาที่สาม ตาที่สามจะเปิดความรู้สึกและการใช้ความเข้าใจมาด้วยกัน

ในระบบของการใช้สติปัญญา จะต้องมีการสะท้อนความคิด ซึ่งมีความจริงแท้ มีความตั้งมั่น และมีการเชื่อมโยงกับبابา (โดยไม่มี ความผูกพันยึดมั่นต่อความรู้หรือทฤษฎีใดๆในทางโลก ความรู้ที่แท้จริงจะสั่งสมขึ้นมาโดยไม่ต้องใช้ความรู้เหล่านั้น แต่เป็นปัญญาญาณ เกิดการหยั่งรู้จากภายในเรา จึงกลับไปสู่สภาวะตัวตนดั้งเดิมได้ มิเช่นนั้นเราก็จะกลายเป็นผู้มีสติปัญญาโดยทั่วไป ที่สะสมความรู้ แต่ไม่สามารถใช้ได้) เพราะฉะนั้นเราต้องมีความกล้าหาญที่จะพูดและแสดงออกในทิศทางที่ถูกต้อง ไม่เป็นพิษเป็นภัยต่อใคร ถ้าเราผูกพันกับความคิดเห็นของเราเกินไป เราจะอ้าอึ้งพูดไม่ถูก บอกไม่ได้ ไม่มีเหตุผล พูดที่กระเบิดระบายเป็นอารมณ์ ถึงกับพูดไม่ได้เลย แล้วเรียกสิ่งนี้ว่าเป็น “ความอดทน” แต่จริงๆคือ “การกด ข่ม” จึงไม่สามารถมีการเชื่อมโยงกับبابาในความเยียบสงบได้ เราก็จะไม่ได้เรียนรู้สิ่งใหม่จากبابา แล้วก็กลายเป็นคนที่มองแต่ข้างนอก ชีวิตก็ไม่สามารถใช้ทั้งจิตใจและสติปัญญาทำงานด้วยกันได้อย่างดี สำหรับผู้ที่ซื่อสัตย์ ความรู้คือสะพานที่พาไปสู่ปัญญา โดยไม่หนีหรือหลบเลี่ยง แต่เกิดการยอมรับปรับตัวแก้ไขและให้อภัย ทั้งตนเองและผู้อื่นเพื่อกลับคืนสู่ธรรมชาติดั้งเดิมที่ติดตามได้อย่างแท้จริง

